

Filippenzen 4: 10-23

In het 10^e vers komt Paulus nog even terug op wat de gemeente van Filippi voor hem heeft gedaan tijdens z'n gevangenschap. Ze hadden Epafroditus naar hem toegestuurd met een gulle gift. Paulus bedankt de gemeente er nog eens hartelijk voor. Ik heb me erover verblijd in de Heer, zegt hij. Dat wil dus zeggen dat hij eigenlijk niet de gemeente bedankt, maar de Heer.

De reden waarom Paulus zich verblijdt over het meeleven van de Filippenzen lag niet zo zeer in het feit dat hij gebrek leed en daarom die gave wel goed kon gebruiken. Dat speelt bij Paulus niet echt een rol. Want hij heeft in zijn wisselvallige leven iets geleerd. Hij heeft geleerd tevreden te zijn met de omstandigheden waarin hij verkeert. Over afwisseling in z'n omstandigheden had Paulus geen klagen. Het ene moment, had hij meer dan nodig was, het andere moment leed hij gebrek en had hij zelfs honger. Maar onder al die verschillende omstandigheden heeft Paulus geleerd tevreden te zijn. Hij heeft geleerd genoeg te nemen met de omstandigheden en hoe die omstandigheden ook zijn, tevreden te zijn.

Tevreden zijn is geen kwaliteit die Paulus uit zichzelf bezat. Over het al gemeen zijn wij mensen niet zo heel erg tevreden. Onder mensen kan ontevreden heel snel groeien. Als het slecht gaat met de economische situatie, als het leven duurder wordt door bijvoorbeeld de stijgende energiekosten dan hoor je aan alle kanten mensen klagen, mopperen en soms zelfs schelden. Maar denk alsjeblieft niet dat mensen, als alles voor de wind gaat, wel tevreden zullen zijn. Dan wordt men veeleisend en kieskeurig. Tevredenheid moet je leren, ongeacht je omstandigheden.

Maar je tevredenheid kan alleen maar groeien door de kracht van God, door de Here Jezus Christus. Alleen als je Hem in je leven toelaat ga je leren tevreden te zijn, ongeacht je omstandigheden. Laten we maar niet denken dat we in perioden van armoede en gebrek genoeg leren nemen de omstandigheden dankzij politici of vakbondsleiders. Het lijkt erop dat zij juist erop uit zijn om de ontevredenheid aan te wakkeren en de oorzaak van het gebrek bij de politieke tegenstanders neer te leggen. Tevreden zijn, ondanks je omstandigheden, kun je alleen van de Here Jezus leren.

Nu wij in een onzekere tijd leven kunnen wij als christenen ook het verschil maken. Juist als er sprake is van neergaande economie zijn er kansen om te laten zien dat

de kracht van God in ons werkt. *Ik vermag alle dingen in Hem die kracht geeft.* Er wordt nog wel eens gezegd dat er geen verschil is tussen het leven van een christen en een niet-christen. Hier is nu een concreet punt: niet mee doen met al het gejammer van de meute over hoe moeilijk we het met z'n allen hebben, maar net als Paulus laten zien dat we geleerd hebben met de omstandigheden genoeg te nemen. Tevreden zijn als getuigenis tegenover het gemopper en geklaag dat in de samenleving de sfeer verpest.

Juist omdat Paulus geleerd heeft met z'n omstandigheden genoeg te nemen kan hij nu ook zo blij zijn met het extraatje dat hij van de Filippenzen kreeg. Dat extraatje is namelijk geen vanzelfsprekendheid waar je recht op hebt, maar je neemt het in ontvangst als een gave van God. Vandaar dat Paulus zich erover verblijdt in de Heer.

Overigens was dit niet de eerste keer dat Paulus ondersteuning van de Filippenzen heeft mogen ontvangen. Volgens vers 16 heeft de gemeente ervoor gezorgd dat Paulus, toen hij in Tessalonica was, meerdere malen ondersteuning heeft mogen ontvangen.

Paulus is blij met dat medeleven, niet omdat hij zelf er beter van wordt, maar omdat het voor henzelf vrucht zal afwerpen. De hulp die de gemeente aan Paulus geeft zal als een tegoed op hun spaarrekening groeien. Het gaat niet om de gift, maar om de opbrengst. Die vrucht mag soms al in dit leven zichtbaar zijn, maar vast en zeker ook op de nieuwe aarde. Ik probeer me dat wel eens voor te stellen. Als ik eerlijk ben, denk ik niet altijd na bij de giften die wij zelf aan goede doelen geven. Maar nu ik met deze overdenking bezig ben, en daar wel even bij stil sta, ben ik er wel van overtuigd dat God het ziet. Dat Hij ziet hoe een gift bijvoorbeeld mee helpt om honger tegen te gaan. Of hoe de ondersteuning van een zendingswerker van eeuwigheidswaarde kan zijn, omdat door de bediening van de zendeling iemand tot geloof kan zijn gekomen. Dat mag opbrengst zijn van onze, soms argeloos, uitgeschreven girootjes. Paulus schrijft in de 1^e Korinthe brief (9:13,14) daar ook zo mooi over.

Weet gij niet, dat zij, die in het heiligdom de dienst verrichten, van het heiligdom eten, en zij, die het altaar bedienen, hun deel ontvangen van het altaar. Zo heeft de Here ook voor de verkondigers van het evangelie de regel gesteld dat zij van het evangelie leven.

Zoals de priesters mochten eten van de offergaven van het volk, zo mag een prediker leven van de giften van de gemeente. En deze giften mogen dan ook best

als een offer aan God gezien worden. Vroeger werd het collectemoment in de kerkdienst ook de dienst der offerande genoemd. Een beetje ouderwets gezegd misschien, maar het maakt je er wel bewust van dat onze giften een offer zijn waarmee God geëerd wordt.

Paulus noemt in ieder geval de ontvangen gift een welriekend, aangenaam, Gode welgevallig offer.

Het valt op dat Paulus in vs. 19 vrijmoedig over 'Mijn God' spreekt. Daarmee wil Paulus niet zeggen dat hij als het ware exclusieve rechten op God heeft en dat hij door 'mijn God' te zeggen wel een bijzondere positie zal hebben in Gods ogen. Nee, daar gaat het hem niet om. Hij wil benadrukken dat Hij een vertrouwelijke relatie heeft met z'n hemelse Vader. Zo vertrouwelijk dat hij gerust 'mijn Vader' mag zeggen.

We zijn aan het eind van de Filippenzenbrief gekomen. Een volgende keer zal ik waarschijnlijk een andere brief van Paulus gaan behandelen. Ik heb nog geen beslissing daarover genomen. Door de jaren heen zijn er hier op de bidstond al heel wat Bijbelboeken vers voor vers behandeld. Mocht iemand belangstelling hebben voor de overdenkingen die ik behandel op de bidstond, dan verwijs ik graag naar m'n website. www.peterhartkamp.nl. Daar zijn ze allemaal te vinden onder de knop PRAATJES. Laatst hoorde ik van iemand dat hij in z'n stille tijd iedere keer een overdenking las. Stap voor stap door een Bijbelboek heen. Een goed idee. Zie maar wat u met deze suggestie doet.

Paulus sluit zijn brief af met de groeten van hemzelf en van de broeders die op dat moment bij hem zijn. Paulus laatste woorden zijn een zegenbede. *De genade van de Here Jezus Christus zij met uw geest.* Die zegen en die genade mag er ook voor ons zijn.

Amen.